

Pepito Tarrés, entre la gresca i la fe
Tarrés es confessa igual de festiu que de religiós. Sobre aquestes línies el podem veure vestit de soldat. A la vora apareix amb la seva família, davant la botiga que regenten al carrer Sant Miquel

Pepito Tarrés va ser nomenat membre de la Vint-i-Quatre del Claustre
En aquesta foto, però, no hi sabem veure Pepito Tarrés, sinó d'altres solsonins, amics seus, integrants del moviment que a la dècada dels 60 va commoure la fe de molts: Colores. A la foto, entre d'altres: Barniol, Navès, Farràs, metge Casserras, Triplana, Aureli Ballabriga, Jaume Ester, Joan Riu, Lluís Janés, mossèn Torres, bisbe Tarancón...

Pepito Tarrés

Perquè la vida del Pepito Tarrés és molt interessant. La seva mare –filla d'Oliana– tenia sis germans: dos clergues i quatre sastres. Amb tants sastres a la família, la dona devia pensar que ja no venia d'un, i llavors es va casar amb un sastre de la Coma establert a Solsona. Fent això, la dona quasi dibuixava el camí professional dels seus dos fills mascles i efectivament, amb el temps, el Pere seria sastre amb botiga al carrer Castell, i el Pepito es quedaria amb la botiga de roba al carrer Sant Miquel.

Però tot i néixer amb les tisores als dits, al Pepito no li va atraure mai gaire el món de la

confecció, i potser per això durant anys va compartir la venda de roba amb la d'olles, bombones de gas, i màquines de cosir.

Magnífic corredor, el Pepito es va dedicar a empaitar pilotes pels camps de futbol fins que la guerra el va enxampar amb la joventut a l'esquena, i això el va dur a escapar per Andorra i a buscar –a través d'Irún i amb un aval del bisbe de Solsona, Valentí Comellas– el bàndol de Franco. Durant uns mesos va fer la guerra amb els nacionals i del conjunt de tota aquella peripecia encara li queda una cicatriu de bala al genoll i les paraules d'àrab que pronuncia amb total seguretat. «Del pa, 'hons'; de l'aigua, 'elma'; del vi, 'mahic'; de les figues, 'carmós';

Per la cantonada de cal Pepito Tarrés s'hi pot veure de tot. El dolor i l'alegria de la vida passen sempre per allí

A la imatge de l'esquerra podem veure l'estampa dels ciutadans que surten d'un enterrament amb els recordatoris a la mà.

A la vora, desfilada d'autoritats –amb els alcaldes de la comarca del Solsonès darrera les pubilles– durant les festes del Quatre-cents aniversari del títol de ciutat (foto: Resol)

d'injecció, 'mostaha'...». Tota aquesta capacitat lingüística és explicada pel fet que Tarrés va fer la guerra i la posterior mili (en total: set anys fora de la circulació civil) amb el cap tapat pel «casquet vermell dels moros de la companyia de Regulars d'El Araich».

Acabada la batalla de l'Ebre i feta la llarga mili africana, Tarrés va tornar a casa i es va dedicar a escampar el seu bon humor d'una forma equitativa per entre els envelats i les cases espirituals de la comarca. Perquè es veu que a més de bon ballador, el Pepito va ser un fidel membre d'aquell moviment que es va dir 'Colores' i que a Solsona va tenir capdavaners en el barber Joan Mas, o el sastre Joan Rafart.

Pepito Tarrés és confrare antic de la coneguda Vint-i-Quatre que administra els béns de la mare de Déu del Claustre. Diu que el dia que el van nomenar administrador en substitució del difunt impressor 'Serafi' va ser el mateix dia que la seva mare es va declarar com la

dona més feliç del món.

De fet, la religiositat ha estat pal de paller a la llar dels Tarrés. Tot i haver quedat cega, la seva germana Carme encara surt de casa cada dia per anar a missa de primera hora, i ell mateix confessa que des de la guerra civil porta un rosari ficat a dins de la butxaca. En una ocasió, Tarrés es trobava a la barberia de cal Conna, que durant anys ha estat la seva segona casa, i allí un contertuli el va interpel·lar sobre això, precisament, sobre el rosari que duia a la butxaca. Ell li va respondre que si no se n'havia amagat durant la guerra civil, molt menys se n'havia d'amagar en aquell moment.

I va a tots els enterraments que es fan a Solsona («a tots, en facin tants com en facin»), i els veïns saben que poden confiar en ell quan mor algú de la família, perquè Pepito Tarrés vesteix els morts, i ho fa com un acte de servei fraternal, un acte comunitari que –ho dic jo– dona sentit a la vida en societat.